

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Ing. P. Z.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství
sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. 2580/DS/2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 10. 2016, č. j. 2580/DS/2016, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové, ze dne 11. 5. 2016, č. j. MULNCJ 36675/2016, **se ruší pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. 2580/DS/2016, jímž bylo

zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 11. 5. 2016, č. j. MULNCJ 36675/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 2. 12. 2015, na silnici č. I/7, na úseku mezi 59. a 57. kilometrem, ve směru Chomutov - Postoloprty (Louny), řídil motorové vozidlo tovární značky Mazda 6, r. z. „X“, kterému byla při dohledu nad silničním provozem skrytou formou ve služebním vozidle v civilním provedení naměřena silničním rychloměrem PolCam rychlost 119 km/h na úseku, kde je dovolená rychlost 90 km/h; po zohlednění tolerance $\pm 3\%$, při rychlosti nad 100 km/h, překročilo vozidlo rychlost o 25 km/h. Podstata přestupku žalobce spočívá v porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Dále mu vznikla dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce předně namítl, že nebyl správním orgánem poučen o svém ústavním právu zvolit si zástupce. Žalobce jako laik si nebyl tohoto ani dalších svých práv vědom a spoléhal pouze na neúplná a nepřesná poučení správního orgánu. Dále namítal, že byl vadně poučen o svém právu nahlížet do spisu, když v předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 3. 2016 bylo uvedeno, že se může seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak pouze na konci ústního jednání nařízeného na den 13. 4. 2016 v 10:00 hodin. Žalobce tak nabytí dojmu, že v jiném termínu nahlížet do spisu nemůže, když v daný termín se z pracovních důvodů nemohl dostavit. Upozornil, že § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jež byl uveden v předmětném předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 3. 2016, obsahuje pouze právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, nikoliv na seznámení se s nimi. Ve výše uvedených pochybeních žalobce spatřoval porušení poučovací povinnosti.
3. Dále žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost s ohledem na vágnost určení místa přestupku, jež je vymezen úsekem dlouhým dva kilometry. Dodal, že na daném úseku se nachází místní úprava nejvyšší dovolené rychlosti, která snižovala obecný rychlostní limit 90 km/h, a tudíž není zřejmé, zda byla aplikována správní právní úprava. Konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí lze chápat tak, že žalobce jel rychlostí 115 km/h v celé délce vymezeného dvoukilometrového úseku, avšak důkazy existují pouze pro stometrový měřený úsek. Dodal, že výrok neobsahuje údaje o čase spáchání údajného přestupku. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42.
4. Zpochybňoval způsob měření rychlosti, které nemělo proběhnout v souladu s návodem k obsluze rychloměru, neboť levá přední pneumatika měřícího vozidla byla podhuštěná, a proto pozbylo platnosti ověření rychloměru a výsledný záznam nebylo možné v řízení použít jako důkaz. Uvedl, že na důkazním videozáznamu chybí prvních dvacet sekund

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

měření, a tudíž je zde odůvodněná pochybnost, že nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru přiblížením měřicího a měřeného vozidla během měření rychlosti.

5. Dále namítal, že měření rychlosti nesledovalo cíl zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, když policisté jeli stejně rychle jako žalobce, a to v civilním vozidle bez výstražných modrých světél. Podotkl, že takové skryté měření je nezákonné, jelikož zájem na změření rychlosti nemůže převážet nad zájmem ochrany života a zdraví, přičemž měl být žalobce policiisty upozorněn na zajišťování důkazu ve smyslu § 138 správního řádu. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2013, č. j. 10 A 279/2011-45. Sdělil, že v případě, že nejvyšší dovolenou rychlost překročil, bylo to v důsledku provokace policejního vozidla, které nedodržovalo bezpečný odstup od jeho vozidla. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2010-77.
6. Sdělil, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahoval v rozporu s § 77 zákona o přestupcích a s § 68 odst. 2 správního řádu údaj o formě zavinění přestupku, pouze v odůvodnění konstatoval, že pro spáchání daného přestupku postačí, byl-li spáchán formou zavinění z nedbalosti.
7. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť neobsahuje jedinou úvahu správního orgánu o zavinění žalobce.
8. Závěrem konstatoval, že přezkum prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení žalovaným byl velice úsporný a pouze formální.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě částečně zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že žalobce měl dostatek času, aby si zvolil svého zástupce, konkrétně od 2. 12. 2015, kdy byl přestupek spáchán, do dne oznámení rozhodnutí dne 16. 5. 2016. Dodal, že žalobci bylo doručeno dne 23. 3. 2016 předvolání k ústnímu jednání spolu s poučením, přičemž poučení o právu nechat se zastupovat nespadá do poučovací povinnosti správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, čl. 40 odst. 3 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podotkl, že právo nechat se zastupovat je široké veřejnosti obecně známo, přičemž sám žalobce tohoto práva využil, když se nechal zastupovat panem J. a v nyní projednávané věci panem Topolem. Konstatoval, že žalobce měl možnost dostavit se k ústnímu jednání a sdělit správnímu orgánu, že nemá právní povědomí, načež by byl jistě poučen o právu nechat se zastupovat. Žalobce se však k danému ústnímu jednání bezdůvodně nedostavil, tedy neprojevil zájem bránit se jako obviněný, a to ani v odvolání. K námitce nepřezkoumatelnosti výroku pro vágnost určení místa spáchání přestupku sdělil, že tato je neopodstatněná, jelikož výrok splňuje zákonné požadavky a místo je vymezeno dostatečně a nezaměnitelně.
10. K námitce podhuštěné pneumatiky policejního vozidla a související nepoužitelnosti výstupu rychloměru sdělil, že tato námitka nebyla vznesena během správního řízení a ani nyní není toto tvrzení ničím doloženo, přičemž zdůraznil, že žalobcem zvolený zástupce používá tuto námitku pravidelně v obdobných věcech, kde vystupuje jako zástupce jiných účastníků, a označil ji za účelovou. Deklaroval, že zákon nezakazuje měřit rychlost za pomoci civilních vozidel Policie České republiky, a tudíž důkazy získané tímto způsobem měření jsou v souladu se zákonem. K námitce žalobce, že byl žalobce k překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyprovokován policejním vozidlem, uvedl, že má-li takové poznatky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

měl se s nimi obrátit na nadřízený policejní orgán, nebo je předložit soudu, neboť ve správním řízení tak neučinil. Konstatoval, že z důkazního videozáznamu je patrné, že žalobce rychlost překročil, přičemž žádná část videozáznamu nechybí. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2010-77, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2013, č. j. 10 A 279/2011-45, shledal žalovaný neaplikovatelnými pro daný případ. Deklaroval, že popis způsobu zavinění daného přestupku obsahuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K žalobcem namítanému úspornému přezkumu odvolání sdělil, že přestupek žalobce byl řádně a dostatečně zjištěn, přičemž žalobce se v průběhu řízení nikterak nehájil, a to ani na výzvu k doplnění blanketního odvolání. Přezkum odvolání proběhl v rozsahu předvídaném správním řádem. Shrnul, že prvostupňové i napadené rozhodnutí mají zákonem předepsané náležitosti, vycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Prohlásil, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, neboť se mohl se spisovým materiálem seznámit před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V rámci správního řízení mohl navrhopat úkony, které namítá v žalobě. Navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

Správní spis

11. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti, a to že dne 23. 12. 2015 bylo Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Louny, dopravní inspektorát, správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 2. 12. 2015 v 9:52 hodin na silnici I/7 na úseku mezi 59. a 57. kilometrem ve směru od Chomutova na Postoloprty, okres Louny, tím, že s vozidlem Mazda 6 červené barvy, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost 119 km/h. Po odečtu tolerance tedy 115 km/h. Součástí předmětného oznámení přestupku byl i úřední záznam obsahující obdobné výše uvedené informace, dále ověřovací listina k použitému rychloměru PolCam PC 2006, osvědčení o proškolení zasahujícího policisty k obsluze rychloměrů PolCam, CD s videozáznamem měření rychlosti z použitého rychloměru, fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla, mj. výstup použitého silničního rychloměru, a výpis z evidenční karty žalobce, z něhož soud zjistil, že žalobce spáchal celkem jeden přestupek, kterýžto se týkal překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.
12. Dále soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně vydal dne 15. 2. 2016 ve věci příkaz, proti němuž podal žalobce odpor, následně se dne 13. 4. 2016 konalo ústní jednání, k němuž se žalobce, ač byl řádně předvolán, bez náležité omluvy nedostavil, načež dne 11. 5. 2016 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil, načež žalovaný vydal dne 24. 10. 2016 napadené rozhodnutí. Následně zmocněnec žalobce dne 27. 12. 2016 nahlédl do správního spisu a nechal si z něj pořídit kopie

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.

14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval namítanými vadami řízení, které měly spočívat v nesrozumitelnosti výroku, který obsahoval vágní popis místa spáchání přestupku, neobsahoval čas spáchání přestupku a ani formu zavinění přestupku. Dále měly vady řízení spočívat v nedostatku důvodů rozhodnutí, jelikož odůvodnění neobsahovalo jedinou úvahu o formě zavinění žalobce, a v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, když žalobce nebyl správními orgány během správního řízení poučen o právu nechat se v řízení zastupovat. Pokud by soud shledal některou z výše uvedených námitek důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) nebo c) s. ř. s.
16. Dle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
17. Dle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
18. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
19. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen spáchaný přestupek následujícím způsobem: „... je vinen, že se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, tím že: dne 02.12.2015 na silnici č. I/7, na úseku mezi 59 km a 57 km ve směru Chomutov - Postoloprty (Louny) řídil motorové vozidlo tov. zn. Mazda 6, registr. zn. „X“, kterému bylo při dohledu nad silničním provozem skrytou formou ve služebním vozidle v civilním provedení naměřena silničním rychloměrem PolCam rychlost 119

km/h na úseku, kde je dovolená rychlost 90 km/h; po zohlednění tolerance - 3 %, při rychlosti nad 100 km/h, překročilo vozidlo rychlost o 25 km/h.“ Z výše uvedeného vyplývá, že výrok prvostupňového rozhodnutí, který byl následně potvrzen napadeným rozhodnutím, obsahuje specifikaci místa spáchání přestupku dostatečným způsobem, avšak neobsahuje údaj o čase spáchání daného přestupku a o formě zavinění, což jsou zákonem o přestupcích vyžadované náležitosti výroku. Takto specifikovaný přestupek ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí nevyhovuje požadavkům, jak je specifikuje zákon o přestupcích, a jedná se tedy v tomto směru o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jenž mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).

20. Dále soud přisvědčil žalobní námitce spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, když napadené ani prvostupňové rozhodnutí neobsahuje jedinou úvahu správních orgánů o formě zavinění žalobce. Správní orgán prvního stupně pouze na str. 3 prvostupňového rozhodnutí citoval § 3 a § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, jež upravují formu zavinění v kontextu zákona o přestupcích. Napadené rozhodnutí je tak rovněž zatíženo nepřezkoumatelností v podobě nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
21. K žalobní námitce spočívající v nepoučení žalobce v řízení o přestupku o jeho právu zvolit si zmocněnce dle § 33 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 4 odst. 2 téhož zákona soud uvádí následující. Žalobce nebyl o svém právu zvolit si zmocněnce poučen příkazem ze dne 15. 2. 2016, předvoláním k ústnímu jednání ze dne 19. 3. 2016, prvostupňovým rozhodnutím, ani výzvou k doplnění blanketního odvolání ze dne 27. 6. 2016. Žalobce si zvolil svého zmocněnce až po doručení žalobou napadeného rozhodnutí, tedy po skončení přestupkového řízení. Zároveň žalobce během řízení o přestupku podal odpor a blanketní odvolání, které na výzvu nedoplňl, přičemž o těchto svých právech, kterých využil, byl poučen. Vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o řízení o přestupku v dopravě, kde znalost dopravních předpisů je podmínkou pro získání řidičského oprávnění, lze vycházet z předpokladu, že každý řidič se orientuje v rozsahu povinností ukládaných řidičům v relevantních právních předpisech. Je nutno zdůraznit, že z ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správních orgánů udělovat poučení účastníkům řízení pouze v případě, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Z fotografie založené ve správním spise (fotografie občanského průkazu žalobce) vyplývá, že žalobce je inženýr. U vysokoškolsky vzdělaného člověka lze předpokládat alespoň povšechnou znalost práv účastníka správního řízení. Minimálně skutečnost, že účastník správního řízení se může v rámci řízení nechat zastoupit na základě plné moci zmocněncem, je všeobecně známou skutečností. Z jednání žalobce pak v rámci správního řízení nikterak nevyplývalo, že by se v nastalé situaci neorientoval a potřeboval poučení o jeho procesních právech. Ve skutečnosti, že správní orgány žalobce v rámci správního řízení nepoučily o možnosti nechat se zastoupit, nespátřuje tedy soud žádné procesní pochybení.
22. K dalším námitkám týkajícím se nedostatečného poučení o právech žalobce v přestupkovém řízení soud konstatuje, že žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně § 73 odst. 2 zákona o přestupcích) poučen v předvolání ze dne 19. 3. 2016 o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Skutečnost, že zde bylo specifikováno, že tak má být učiněno na konci ústního jednání není dle soudu pochybením,

neboť správní orgán prvního stupně vycházel z předpokladu, že po ústním jednání budou shromážděny již všechny podklady pro rozhodnutí o přestupku. Nejedná se o chybné poučení a v této skutečnosti nespátňuje soud žádnou vadu řízení.

23. Jako důvodnou rovněž soud nevyhodnotil námitku, že nebyl žalobce v rámci správního řízení v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu řádně poučen o možnosti nahlížet do správního spisu. Jak již bylo výše uvedeno v případě žalobce se jednalo o vysokoškolsky vzdělaného člověka, u kterého lze předpokládat alespoň povšechnou znalost práv účastníka správního řízení. Stejně jako možnost nechat se ve správním řízení zastoupit tak i oprávnění účastníka řízení nahlížet do správního spisu dle soudu mezi takové základní znalosti patří. Ve skutečnosti, že žalobce v rámci správního řízení o této možnosti nebyl výslovně poučen, v daném případě soud nepovažuje za procesní pochybení.
24. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. rozsudku zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Současně soud zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového, ze dne 11. 5. 2016, č. j. MULNCJ 36675/2016, neboť předmětné vady řízení zatěžovaly i toto rozhodnutí.
25. Ve věci soud rozhodl bez jednání, ačkoliv zástupce žalobce požadoval nařízení jednání, neboť soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení a tento procesní postup soudu umožňovala dikce § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.
26. Vzhledem ke skutečnosti, že soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení, jak je uvedeno výše, zbylými námitkami žalobce se již dále soud nezabýval, neboť s ohledem na subsidiaritu soudního přezkumu je namístě, aby se s nimi primárně v následném správním řízení vypořádaly správní orgány.
27. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a dále i z částky 1 428 Kč, která činí 21% DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. ledna 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.